zakelijkerwijze voor de juistheid dier inlichtingen in te staan.

5. Wanneer het tot aanstelling bevoegd gezag met rectificatie van onjuiste inlichtingen wacht tot het ogenblik waarop belanghebbenden hun beslissing hebben te nemen, levert zulks een dienstfout op welke medebrengt dat de Gemeenschap voor de gevolgen dier onjuiste inlichtingen aansprakelijk kan worden gesteld.

In de gevoegde zaken

19-69

D. RICHEZ-PARISE, ambtenares van de Europese Gemeenschappen, wonende te Parijs, 12, Villa Wagram-Saint-Honoré,

20-69

A. SAUDRAY, ambtenaar van de Europese Gemeenschappen, wonende te Sainte-Marie-de-Ré (Frankrijk), 17, rue de la Grange,

25-69

F. PADIEU, ambtenares van de Europese Gemeenschappen, wonende te Tours (Frankrijk), 2 bis, rue de la Pazoche,

30-69

H. SERMAN, ambtenares van de Europese Gemeenschappen, wonende te Parijs, 22, rue des Morillons,

ten deze vertegenwoordigd door mr. J. Mercier, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. G. Margue, 20, rue Philippe-II,

verzoekers,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Lamoureux, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, bij mr. E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

— in welke vier zaken aan het Hof is verzocht :

ten aanzien van de aanspraken op pensioen bedoeld in artikel 5 van 's Raads Verordening no. 259/68 van 29 februari 1968, te verstaan dat alsnog de oorspronkelijk door de EEG aan dit artikel gegeven uitlegging

moet worden gevolgd en de administratie uit te nodigen overeenkomstig die uitlegging tot vaststelling hunner pensioenrechten over te gaan;

zijnde aan het Hof voorts subsidiair verzocht

— in de zaken 19-69 en 20-69 :

om, bijaldien het primair gevorderde niet mocht kunnen worden toegewezen, de besluiten van de Commissie van de EG van 20 juni 1968 waarbij hun dienst is beëindigd, te vernietigen en mitsdien te verstaan, dat zij zonder meer wederom in dienst moeten worden genomen in de rangen en functies welke zij bekleedden toen zij de dienst verlieten, zulks met alle daaraan verbonden rechten;

— in de zaken 25-69 en 30-69 :

om, bijaldien het primair gevorderde niet mocht kunnen worden toegewezen, de besluiten van de Commissie der EG van 20 juni 1968 waarbij hun dienst is beëindigd, te vernietigen en derhalve de EEG te veroordelen om aan verzoekers ten titel van schadevergoeding uit te keren geldsbedragen overeenkomende met drie jaren bezoldiging,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt : R. Monaco, Kamerpresident, A. M. Donner (rapporteur) en J. Mertens de Wilmars, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Uiteenzetting van de feiten; het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt en dat de procedure na te melden verloop heeft gehad :

Volgens artikel 5 van Verordening 259/68 heeft de ambtenaar die wordt getroffen door een maatregel tot beëindiging van de dienst als bedoeld in artikel 4 gedurende een periode van zes maanden na beëindiging van de dienst recht op een maandelijkse vergoeding gelijk aan zijn laatste bezoldiging, en daarna gedurende een bepaalde periode op een degressieve maandelijkse vergoeding.

In artikel 5, lid 7, alinea 4, is bepaald : „Na afloop van deze periode heeft de ambtenaar, mits hij de leeftijd van 55 jaar heeft bereikt, recht op pensioen,

zonder dat de in artikel 9 van bijlage VIII van het Statuut bedoelde korting wordt toegepast".

Artikel 6 bepaalt dat de ambtenaar die wordt getroffen door de in artikel 4, lid 1, bedoelde maatregel en geen 11 dienstjaren heeft bereikt, definitief kan afzien van zijn aanspraken op pensioen, in welk geval hij een uitkering ontvangt welke wordt vastgesteld overeenkomstig de in artikel 12 van bijlage VIII van het Statuut genoemde voorwaarden. De ambtenaar die toepassing dezer bepalingen verkiest is gehouden zijn keuze mede te delen binnen zes maanden te rekenen vanaf de datum van kennisgeving van de in artikel 4 bedoelde maatregel (beëindiging van de dienst).

Op 5 maart 1968 richtte de voorzitter van de Commissie zich tot het personeel met een circulaire, volgens welke aanvragen om toepassing van artikel 4 van Verordening 259/68 vóór 6 april 1968 tot het Directoraat-generaal Administratie moesten worden gericht; voorts werd erop gewezen dat men zich „voor inlichtingen betreffende de geldelijke aanspraken welke uit de toepassing van deze bijzondere voorschriften voortvloeien... tot de bevoegde diensten der administratie [kan] wenden" (volgen de namen der met het verstrekken van bedoelde inlichtingen belaste ambtenaren).

Eind maart 1968 deden verzoekers door deze bevoegde diensten een benaderende becijfering van hun onderscheiden geldelijke aanspraken opmaken. Bij hun berekening zijn de diensten met name uitgegaan van een uitlegging van artikel 5, lid 7, alinea 4, van Verordening 259/68 volgens welke men op 55-jarige leeftijd — in ieder geval — zijn volledig pensioen zou ontvangen.

Verzoekers hebben onderscheidenlijk op 1 april 1968 (mevrouw Richez-Parise), 21 maart 1968 (de heer Saudray), 26 maart 1968 (mevrouw Padieu) en 11 maart 1968 (mevrouw Serman) om beëindiging van de dienst verzocht.

Op 29 mei 1968 heeft de Directeur-generaal Personeel en Administratie per circulaire — welke aan iedere aanvrager afzonderlijk is toegezonden — laten weten, dat de Commissie hun verzoek in gunstige overweging had genomen en dat zij nog staten zouden ontvangen ter informatie nopens hun geldelijke aanspraken.

Op 21 juni 1968 deed de directeur-generaal, daartoe behoorlijk gemachtigd, aan verzoekers de door de Commissie ter zitting van 20 juni krachtens artikel 4 van Verordening 259/68 genomen besluiten waarbij hun dienst per 1 oktober 1968 werd beëindigd, toekomen met de mededeling dat zij bij de medewerkers van de directeur-generaal nadere inlichtingen omtrent hun financiële positie zouden kunnen inwinnen.

Mevrouw Richez-Parise, de heer Saudray, mevrouw Padieu en mevrouw Serman hebben onderscheidenlijk op 13 januari 1969, 4 december 1968, 22 november 1968 en 27 januari 1969 bij brief van de Directeur-generaal Personeel en Administratie een „mededeling houdende berekening der vergoeding voorzien in artikel 5 van Verordening 259/68 van de Raad" ontvangen, waarin de in artikel 5, lid 1, b), voorziene maandelijkse uitkering werd berekend en hun werd medegedeeld dat zij op 60-jarige leeftijd aanspraak zouden kunnen maken op volledig pensioen.

Met uitzondering van de heer Saudray hebben verzoekers de administratie schriftelijk verzocht om de in de circulaire van 29 mei 1968 bedoelde staat, waarin huns inziens met name ook een toelichting moest voorkomen nopens het in artikel 6 van Verordening 259/68 bedoelde recht van keuze. Alleen aan Mevrouw Padieu heeft men op 21 januari 1969 zulk een staat doen toekomen, houdende berekening van de eventuele uitkering bij vertrek. Ten slotte heeft men het er voor gehouden dat de vier verzoekers hun keuze op pensioen hadden bepaald, zulks in verband met het feit dat de in artikel 6 van Verordening 259/68 voorziene termijn op 31 december 1968 was verstreken.

Mevrouw Richez-Parise, de heer Sau-

dray, mevrouw Padieu en mevrouw Serman hebben onderscheidenlijk op 15 januari 1969, 26 december 1968, 15 februari 1969 en 27 februari 1969 bij de directeur-generaal een klacht volgens artikel 90 van het Statuut ingediend, waarin zij toekenning van volledig pensioen op 55-jarige leeftijd verlangen. Mevrouw Richez-Parise en de heer Saudray hebben voorts voor het geval zodanig besluit mocht uitblijven, verzocht om intrekking van het besluit der Commissie van 20 juni 1968, zodat zij wederom in dienst zouden moeten worden genomen.

Toen de administratie deze klachten niet binnen twee maanden na indiening beantwoordde, hebben verzoekers zich met beroepschriften, gedagtekend onderscheidenlijk 21 april 1969 (mevrouw Richez-Parise), 23 april 1969 (de heer Saudray), 10 juni 1969 (mevrouw Padieu) en 24 juni 1969 (mevrouw Serman) tot het Hof van Justitie gewend.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Bij beschikking van 1 oktober 1969 heeft de Eerste Kamer van het Hof de zaken zowel voor de behandeling als ter gelijktijdige berechting gevoegd.

Het Hof heeft, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

De zaak is ter terechtzitting van 17 februari 1970 namens partijen bepleit.

De Advocaat-Generaal heeft ter zitting van 22 april 1970 zijn conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekers* primair hebben geconcludeerd dat het den Hove behage :

ten aanzien van de aanspraken op pensioen bedoeld in artikel 5 van 's Raads Verordening no. 259/68 van 29 februari 1968 te verstaan dat alsnog de oorspronkelijk door de EEG aan dit artikel gegeven uitlegging moet worden gevolgd en de administratie uit te nodigen overeenkomstig die uitlegging tot vaststelling hunner pensioenrechten over te gaan;

en subsidiair het Hof hebben verzocht :

— in de zaken 19-69 en 20-69 :
om, bijaldien het primair gevorderde niet mocht kunnen worden toegewezen, de besluiten van de Commissie van de EG van 20 juni 1968 waarbij hun dienst is beëindigd, te vernietigen en mitsdien te verstaan dat zij zonder meer wederom in dienst moeten worden genomen in de rangen en functies welke zij bekleedden toen zij de dienst verlieten, zulks met alle daaraan verbonden rechten;

— in de zaken 25-69 en 30-69 :
om, bijaldien het primair gevorderde niet mocht kunnen worden toegewezen, de besluiten van de Commissie der EG van 20 juni 1968 waarbij hun dienst is beëindigd, te vernietigen en derhalve de EEG te veroordelen om aan verzoekers ten titel van schadevergoeding uit te keren geldbedragen overeenkomende met drie jaren bezoldiging

en voorts :

verweerster in de kosten van het geding te verwijzen.

Overwegende dat *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

— in de zaken 19-69 en 20-69 :
1. verzoekers in hun beroep geheel niet-ontvankelijk te verklaren of wel het beroep ongegrond te verklaren;
2. verzoekers in de kosten van het geding te verwijzen;

— in de zaken 25-69 en 30-69 :
1. verzoekers in hun primaire vordering niet-ontvankelijk te verklaren of wel de beroepen in zoverre ongegrond te verklaren;
2. verzoekers in hun subsidiair verzoek om vernietiging van het besluit der Commissie van 20 juni 1968 niet-ontvankelijk te verklaren

ofwel de beroepen in zoverre ongegrond te verklaren;

3. verzoekers in de kosten van het geding te verwijzen.

Overwegende dat *verzoekers* in de zaken 19-69 en 20-69 bij repliek hun verzoek om weder-indienstneming hebben ingetrokken en subsidiair geconcludeerd dat het den Hove behage de EEG te veroordelen hun ten titel van vergoeding der door hen geleden schade uit te keren een geldsbedrag overeenkomende met drie jaren bezoldiging.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt :

Ontvankelijkheid van het beroep

Verweerster acht verzoekers in de verschillende gedeelten van het petitum niet-ontvankelijk.

a) Wat betreft het tot het Hof gerichte verzoek om „ten aanzien van de aanspraken op pensioen bedoeld in artikel 5 van 's Raads Verordening no. 259/68 te verstaan dat alsnog de oorspronkelijk door de EEG aan dit artikel gegeven uitlegging moet worden gevolgd" : *verweerster* meent dat het Hof daartoe in het kader der in artikel 91 van het Statuut voorziene procedure niet bevoegd is, immers het zou dan uitspraak moeten doen over de uitlegging van bepalingen welke in casu nog geen toepassing hebben kunnen vinden. Verweerster betoogt te dien aanzien voorts, dat de „mededeling houdende berekening van de vergoeding voorzien in artikel 5 van de Verordening no. 259/68 van de Raad" alleen de vaststelling van toen reeds invorderbare rechten, dat wil zeggen de aanspraak op de maandelijkse vergoeding, betrof en geenszins kon leiden tot vaststelling van eerst in de toekomst eventueel te maken pensioenaanspraken, zodat voormelde mededeling niet als een voor beroep vatbare beslissing nopens de litigieuze rechten mag worden beschouwd.

In hun conclusie van repliek wijzen *verzoekers* er enerzijds op, dat de eerste zin van voormelde mededeling als volgt is geredigeerd :

„Ik heb de eer U hierbij in kennis te stellen van de geldelijke rechten, voor U voortvloeiende uit de toepassing van artikel 5 van Verordening no. 259/68 van de Raad en uit de thans geldende statutaire voorschriften",

en betogen zij anderzijds, dat in bedoelde mededeling precies wordt vastgesteld met ingang van welke datum het recht op ouderdomspensioen ingaat. Deze officieel betekende stukken zijn besluiten waarbij het recht op pensioen in beginsel wordt vastgesteld, ofschoon berekening eerst in de toekomst plaatsvindt. Door aan het Hof te verzoeken uit te spreken dat de door de Commissie aanvankelijk aan artikel 5 gegeven uitlegging moet worden gevolgd verlangen verzoekers niet dat het Hof meer doet dan waartoe het in het kader van zijn volledige rechtsmacht ingevolge artikel 91 van het Statuut bevoegd is.

In haar conclusie van dupliek heeft *verweerster* erkend, dat de bewoordingen van het op 10 december 1969 in de zaak 32-68 gewezen arrest een nieuw element behelzen, dat de argumenten waarvan zij zich bediende ten betoge dat verzoekers in hun beroep tegen de hier bedoelde kennisgeving niet kunnen worden ontvangen, krachteloos kan maken.

b) *Verweerster* betoogt dat volgens vaste rechtspraak van het Hof verzoekers in het tweede gedeelte van hun primaire vordering („en de administratie uit te nodigen tot vaststelling hunner rechten volgens deze uitlegging over te gaan") niet kunnen worden ontvangen, aangezien zij in zoverre het Hof verzoeken de Commissie aanwijzingen te geven welke niet tot de taak en bevoegdheden van het Hof behoren.

Met verwijzing naar 's Hofs arrest in de zaak 18-63 (Jurisprudentie X, blz. 173 e.v.) betogen *verzoekers* dat het

ingevolge artikel 176 van het EEG-Verdrag aan het Hof vrijstaat de administratie te gelasten de maatregelen te nemen welke tot tenuitvoerlegging zijner arresten kunnen leiden.

c) Volgens *verweerster* kunnen verzoekers in hun subsidiaire vordering niet worden ontvangen, omdat de termijn binnen welke tegen de besluiten van de Commissie van 20 juni 1968 kan worden opgekomen (artikel 91 van het Statuut) verstreken is. Verweerster wijst er voorts op dat de klachten — ingevolge artikel 90 — van de verzoekers Richez-Parise en Saudray, die ook reeds buiten de voorgeschreven termijnen zijn ingediend, bedoelde termijnen niet kunnen doen herleven.
Anderzijds betoogt verweerster dat verzoekers in hun beroepschriften niet de middelen vermelden waarop zij hun verzoek om vernietiging van het besluit der Commissie doen steunen en aldus artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie niet hebben in acht genomen.
Bij repliek betogen *verzoekers* dat hun verzoek om vernietiging van genoemde besluiten slechts een sequeel is van de vordering tot vernietiging van de besluiten houdende vaststelling van hun recht op pensioen zodat de vernietiging der besluiten van 20 juni slechts een onderdeel vormt van de gevorderde schadevergoeding, hetgeen verklaart dat zij daartegen niet binnen de in het Statuut voorziene termijn zijn opgekomen.
In haar conclusie van dupliek blijft *verweerster* bij haar opvatting dat verzoekers in dit gedeelte hunner vordering niet kunnen worden ontvangen en betoogt zij dat de bij repliek gegeven antwoorden onbegrijpelijk en innerlijk tegenstrijdig zijn.

De zaak ten principale

De primaire vordering

1. Tot staving van het verzoek om vernietiging der tot hen gerichte „mededeling houdende berekening van de uitkering voorzien in artikel 5 van Verordening no. 259/68 van de Raad" werpen verzoekers het middel van *schending van verkregen rechten* op.
Verzoekers betogen dat de door hen voorgestane uitlegging van artikel 5, lid 7, alinea 4, van Verordening no. 259/68 de aanvankelijke uitlegging van de Commissie is. Met name blijkt dit enerzijds uit de interpretatie van dit voorschrift door de diensten welke door de voorzitter van de Commissie met name zijn genoemd en anderzijds uit een rapport betreffende de voortgang der werkzaamheden verband houdende met de uitvoering van Verordening no. 259/68, dat door de directeur-generaal Personeel en Administratie op 24 juli 1968 tot de kabinetschefs is gericht; daarin wordt gezegd dat de Commissie in verband met de twijfel welke was gerezen ten aanzien van de aan artikel 5, lid 7, alinea 4, der verordening te geven uitlegging „heeft besloten uit te gaan van een uitlegging... welke betrokkenen genoegdoening kan verschaffen".
En het waren juist de uitzonderlijke geldelijke voordelen, met name op het stuk van de pensioenrechten, welke verzoekers deden besluiten zelf om beëindiging van de dienst te vragen.
Door het bij de uitlegging dezer bepaling over een andere boeg te gooien — en wel zulks geruime tijd nadat verzoekers om beëindiging van de dienst hebben gevraagd en nadat de desbetreffende besluiten zijn genomen — brengt de administratie ernstig nadeel toe aan door verzoekers verworven rechten.
In haar conclusie van antwoord ontwikkelt *verweerster* allereerst argumenten ten betoge dat de uitlegging van artikel 5 waartoe zij ten slotte kwam, de juiste is en betwist zij vervolgens dat verzoekers zich op verkregen rechten kunnen beroepen.

a) De uitlegging van artikel 5, lid 7, alinea 4, van Verordening no. 259/68

Verweerster heeft ten deze met name betoogd :
— dat men, wil dit voorschrift kunnen

worden toegepast, blijkens zijn bewoordingen vóór afloop van de vergoedingsperiode de 55-jarige leeftijd moet hebben bereikt;

— dat de door verzoekers gewenste uitlegging in feite neerkomt op een formulering als : „ ... wanneer hij de leeftijd van 55 jaar zal bereiken" en niet op die der betrokken bepaling : ... „mits hij de leeftijd van 55 jaar heeft bereikt";

— dat zulks ook blijkt bij vergelijking van de bewoordingen van het hierbedoelde voorschrift en enerzijds artikel 50, alinea 5, van het Statuut, anderzijds artikel 9 van bijlage VIII van het Statuut;

— dat voorts lid 8 van artikel 5 van Verordening no. 259/68 slechts begrijpelijk is wanneer lid 7, alinea 4, wordt uitgelegd in de door de Commissie bedoelde zin;

— dat immers het woord „indien" waarmede dit lid 8 eindigt, impliceert dat van een niet altijd vervulde voorwaarde sprake is, terwijl het recht op pensioen steeds vóór de 60-jarige leeftijd moet zijn verworven indien men de door verzoekers gewenste uitlegging zou volgen.

In hun conclusie van repliek betwisten *verzoekers* de door verweerster voorgestane uitlegging, met name betogende :

— dat in het litigieuze voorschrift voor het verkrijgen van aanspraken op volledig pensioen alleen als voorwaarde wordt gesteld dat men de 55-jarige leeftijd heeft bereikt;

— dat de uitlegging van verweerster zou leiden tot discriminatie tussen twee ambtenaren die bij afloop van de vergoedingsperiode wèl onderscheidenlijk niet — ten minste — de 55-jarige leeftijd hebben bereikt;

— dat de Commissie in 1967 artikel 5, alinea 5, van het Statuut — bepaling waarop zij zich thans beroept tot staving van de door haar aan artikel 5 van Verordening no. 259/68 gegeven uitlegging — geheel in de door verzoekers gewenste zin heeft toegepast;

— dat het woord „indien" waarmede artikel 5, lid 8, van Verordening no. 259/68 begint, slechts wil zeggen dat de in het voorafgaande lid voorziene uitzonderingsmaatregel slechts van toepassing is op degenen voor wie Verordening no. 259/68 geldt.

In haar conclusie van dupliek betoogt *verweerster* :

— dat verzoekers er bij hun uitlegging van artikel 5 aan voorbijzien dat de bepaling aanvangt met de woorden „na afloop van deze periode";

— dat zij voorbijzien aan de overwegingen van sociale aard welke ten grondslag liggen aan een bepaling waarmede men de helpende hand heeft willen bieden aan oudere ambtenaren in wier onderhoud ten minste totdat zij de 55-jarige leeftijd zouden hebben bereikt voorzien zou zijn door hun inkomen van de zijde der Gemeenschappen en die wegens hun leeftijd zeer grote moeilijkheden zouden ondervinden bij het zoeken van een nieuwe werkkring;

— dat in het geval dat zich in 1967 heeft voorgedaan, een vergissing was begaan welke bij een later besluit is hersteld;

— dat de uitlegging door verzoekers gegeven aan het in lid 8 gebezigde woord „indien" dit gedeelte van het voorschrift geheel zinloos zou maken.

b) Verworven rechten

Verweerster betoogt allereerst dat zij, zelfs wanneer de eind maart 1968 aan verzoekers verstrekte inlichtingen zouden moeten worden beschouwd als besluiten waarin hun rechten worden toegekend, zowel volgens 's Hofs rechtspraak betreffende het intrekken van onwettige handelingen (gevoegde zaken nos. 7-56 en 3 tot en met 7-57, Jurispr. III, blz. 85 e.v.) als — in het speciale kader van de pensioenrechten — ingevolge artikel 41 van bijlage VIII van het Statuut begin 1969 gerechtigd zou zijn geweest zulke besluiten in te trekken wanneer inmiddels van hun onwettigheid mocht zijn gebleken.

En de inlichtingen welke men verzoekers eind maart deed toekomen zijn hun,

wel verre van individuele besluiten in te houden waarin hun rechten worden toegekend, slechts vrijblijvend verstrekt; zij waren voor de Commissie niet bindend — daarop is met zoveel woorden gewezen in een officiële „waarschuwing", geplaatst in de bijlage bij de Personeelskoerier van 16 april 1968, no. 16 —. Voorts wijst verweerster erop dat wat deze inlichtingen betreft voor verzoekers om nog andere redenen voorzichtigheid geboden was :

— volgens de circulaire van 29 mei 1968, gericht tot al degenen die om beëindiging van de dienst hadden verzocht, zou geadresseerde nog een staat ontvangen waardoor hij omtrent zijn geldelijke rechten zou worden ingelicht; hieruit blijkt duidelijk dat de eind maart verstrekte inlichtingen volgens de bedoeling der Commissie niet als besluiten dienden te worden beschouwd;
— in het rapport van 24 juli 1968 betreffende de voortgang der werkzaamheden verband houdende met de uitvoering van Verordening no. 259/68 — waarvan verzoekers blijk geven kennis te hebben gedragen — is sprake van twijfel omtrent de uitlegging dier verordening.

Ten slotte wijst verweerster erop, dat, ofschoon geen oordeel mogelijk is omtrent de beweegredenen waardoor verzoekers zich bij hun verzoek om beëindiging van de dienst lieten leiden, de voordelen welke Verordening no. 259/68 hun biedt niet beperkt blijven tot een speciale regeling hunner pensioenrechten, doch met name ook uitkeringen, dekking van ziekterisico enzovoort behelzen.

In hun conclusie van repliek handhaven *verzoekers* hun standpunt, met name betogende :

— dat de administratie, ofschoon zij ontegenzeggelijk het recht heeft de uitlegging van bepaalde voorschriften te wijzigen naar gelang de eisen van dienstbelang zulks medebrengen, nochtans geen „retroactieve" besluiten mag nemen;
— dat de Commissie door wijziging harer uitlegging van Verordening no. 259/68 's Raads bevoegdheid om deze verordening voor zoveel nodig te wijzigen heeft geschonden;
— dat artikel 41 van bijlage VIII van het Statuut in dit geding irrelevant is, aangezien lid 1 betrekking heeft op vergissingen of verzuimen betreffende de cijfers, doch niet op misvattingen van principiële aard, terwijl lid 2 impliceert dat pensioenen, alvorens te kunnen worden gewijzigd of ingetrokken, moeten zijn toegekend;
— dat verzoekers nimmer hebben betoogd dat de berekeningen welke men hun eind maart deed toekomen, als besluiten moeten worden beschouwd, doch wel dat die berekeningen inlichtingen waren waarop mocht worden afgegaan, aangezien zij waren verstrekt door bevoegde — en door de Commissie met name aangewezen — diensten en verzoekers zich daardoor in beslissende mate hebben doen leiden toen zij besloten om beëindiging van de dienst te vragen;
— dat verweerster zich niet mag beroepen op de waarschuwing in de „Personeelskoerier", welke aan de betrokken ambtenaren niet persoonlijk is betekend.

In de aanvang van haar conclusie van dupliek verwerpt *verweerster* de suggestie dat het gedrag der Commissie onrechtmatig zou zijn geweest. De Commissie heeft zich ingespannen aan de ambtenaren de noodzakelijke inlichtingen te verstrekken, zij het dat zij erop heeft gewezen dat deze inlichtingen een vrijblijvend karakter droegen. Mochten de ambtenaren hebben gemeend niet geheel op deze inlichtingen te mogen afgaan, dan ware het voldoende geweest indien zij zich van een verzoek om beëindiging van de dienst hadden onthouden.

Trouwens wie meent dat men met volledig inzicht en kennis van zaken zijn keuze moet kunnen bepalen — met alle gevolgen van dien — laat buiten beschouwing dat het alternatief, dat wil zeggen de mogelijkheid bij de Gemeenschappen in dienst te blijven, in zijn

consequenties al evenmin volledig kon worden overzien, doch alle risico's van wijziging der statutaire positie en voor de verdere loopbaan medebrengt.
Verweerster betoogt voorts :
— dat de in maart 1968 verstrekte becijferingen niet een besluit inhielden waaraan rechtsgevolgen verbonden zijn;
— dat de bedenking volgens welke het standpunt der Commissie zou neerkomen op een wijziging der statutaire regelen en uit dien hoofde schending van 's Raads bevoegdheid zou inhouden, een miskenning van het communautaire rechtsstelsel oplevert alsook blijk geeft van verwarring tussen wijziging van uitlegging en wijziging der voorschriften;
— dat men, nu ingevolge artikel 41 van bijlage VIII van het Statuut eenmaal toegekende pensioenen mogen worden gewijzigd, a fortiori mag besluiten niet tot uitkering over te gaan van pensioenen die nog niet zijn vastgesteld of toegekend.

Tijdens de mondelinge behandeling hebben partijen de argumenten waarvan zij zich in hun conclusies bedienden herhaald en verder uitgewerkt. Zo hebben *verzoekers* betoogd dat, ook al is de administratie niet gehouden aan de ambtenaren welke zij tot het doen van een keuze in staat stelt inlichtingen te verstrekken voor welker consequenties zij kan instaan, nochtans niet kan worden betwist dat de administratie, wanneer zij zulks niettemin doet, niet door latere herziening van haar opvatting nadeel mag toebrengen aan rechten, verkregen door degenen die inmiddels op grond van die inlichtingen hun keuze hebben bepaald. Het ware ontoelaatbaar indien de administratie zich hieraan zou kunnen onttrekken met een beroep op de duisterheid van een voorschrift dat in ieder geval mede door haar is opgesteld.

2. Vormfout

In hun beroepschriften hebben *verzoekers* in de zaken 19-69, 25-69 en 30-69 voorts betoogd, dat de Commissie zodanig is te werk gegaan dat Verordening no. 259/68 niet regulier kan worden toegepast. Zij hebben de kennisgevingen houdende berekening hunner rechten eerst in de maand januari 1969 ontvangen, zodat zij pas na het verstrijken van de termijn (31 december 1968) in staat zijn geweest met kennis van zaken gebruik te maken van de hun in artikel 6 van bedoelde verordening geboden keuzemogelijkheid. En dit is in strijd met het algemeen administratiefrechtelijk beginsel dat de overheid van zijn ambtenaren niet mag verlangen een in de wet voorzien recht uit te oefenen zonder hem tevoren volledig nopens de consequenties in te lichten.
Volgens *verweerster* bestaat zodanig algemeen administratiefrechtelijk beginsel niet — verzoekers hebben daarvoor ook geen enkel bewijs aangebracht —. Zij wijst erop, dat het begrip „Fürsorgepflicht" in hoofdzaak een Duits en niet aan het recht der overige Lid-Staten gemeenschappelijk begrip is. Verweerster betoogt voorts dat uit de tekst van artikel 6, lid 2, alinea 1, van Verordening no. 259/68 — volgens hetwelk de termijn binnen welke men op straffe van nietigheid van zijn recht tot keuze gebruik moet maken ingaat op de dag van kennisgeving van het besluit tot beëindiging van de dienst en niet op de dag waarop men betrokkene volledige inlichtingen nopens de aan de keuze verbonden consequenties doet toekomen — de onjuistheid van het standpunt van verzoekers blijkt.
In hun conclusie van repliek betogen *verzoekers* dat wanneer buitengewone maatregelen als vervat in Verordening no. 259/68 worden genomen, het een normale gang van zaken is dat de Commissie aan de betrokken ambtenaren de noodzakelijke inlichtingen verstrekt om hen in staat te stellen de gevolgen hunner keuze te overzien. De Commissie heeft dit trouwens gedaan, maar zo laat dat verzoekers toen niet meer rechtsgeldig van hun in artikel 6 voorziene recht gebruik konden maken.
In haar conclusie van dupliek herhaalt *verweerster* haar argumenten en blijft

zij erbij dat zij niet gehouden was de gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Het subsidiair gevorderde

Dit gedeelte der vordering is in de beroepschriften niet uitdrukkelijk gemotiveerd.

In haar conclusie van antwoord acht *verweerster* verzoekers derhalve in zoverre in hun vorderingen niet ontvankelijk, immers zij beroepen zich niet explicite op bepaalde middelen of argumenten. Er is trouwens geen enkele fout begaan welke tot onwettigheid der besluiten zou moeten leiden.

Ook de verzoeken om schadevergoeding dienen te worden verworpen.

In hun conclusies van repliek betogen *verzoekers* dat vernietiging van de besluiten van 20 juni 1968 slechts bij wijze van schadevergoeding wordt gevraagd en dat die besluiten niet materieel worden aangevochten.

Verweerster verklaart dat haar zin, strekking en betekenis der subsidiaire vordering ten enenmale ontgaan en betoogt voor dupliek :

— dat het verzoek een absolute, onherstelbare tegenspraak inhoudt, aangezien volgens verzoekers de vernietiging der hierbedoelde besluiten enerzijds rechtens tot hun wederindienstneming moet leiden, terwijl zij anderzijds stellen dat het hun wens is niet weder in dienst te worden genomen;

— dat niet vaststaat dat de omstandigheid dat een verzoek in dwaling is gedaan, publiekrechtelijk moet leiden tot onwettigheid van de handeling waartoe het verzoek aanleiding heeft gegeven : in de Franse administratieve rechtspraak wordt zodanig rechtsgevolg slechts erkend wanneer sprake is van zodanige dwang dat aan de verzoeker zijn vrijheid van beoordeling is ontnomen;

— dat de schadevergoedingsactie niet gegrond is, aangezien de Commissie geen fout heeft begaan ter zake waarvan zij aansprakelijk kan worden gesteld; met name kan de Commissie en mitsdien de Gemeenschap niet aansprakelijk worden gesteld voor het feit dat zij door haar diensten onjuist gebleken inlichtingen heeft doen verstrekken, wanneer er uitdrukkelijk op is gewezen dat bedoelde inlichtingen een vrijblijvend karakter dragen;

— dat in dit verband moet worden herinnerd aan de Franse en de Duitse rechtspraak, waarin de aansprakelijkheid der administratie wegens het verschaffen van onjuiste inlichtingen niet wordt erkend;

— dat het verzoek in ieder geval prematuur is, aangezien de schade eerst kan intreden wanneer verzoekers de 55-jarige leeftijd zullen hebben bereikt;

— dat de gestelde schade voorts geheel moet worden geweten aan onachtzaamheid van verzoekers, die geen rekening hebben gehouden met de omstandigheden en de voorschriften, met name niet met artikel 41 van bijlage VIII van het Statuut.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoekers bij requesten ingekomen ter Griffie op 21 april 1969, 23 april 1969, 10 juni 1969 en 24 juni 1969 primair vernietiging vorderen van de „mededelingen houdende berekening der vergoeding voorzien in artikel 5 van Verordening no. 259/68" en subsidiair veroordeling der Gemeenschappen tot vergoeding der door haar dienstfout veroorzaakte schade;

De vordering tot nietigverklaring

De ontvankelijkheid

2 Overwegende dat het Hof wordt verzocht ten aanzien van de aanspraken op pensioen bedoeld in artikel 5 van Verordening no. 259/68 te verstaan dat alsnog de oorspronkelijk door de EEG aan dit artikel gegeven uitlegging moet worden gevolgd en mitsdien de tot verzoekers gerichte „mededeling houdende berekening der vergoeding voorzien in artikel 5 van Verordening no. 259/68 van de Raad" te vernietigen;

3 Overwegende dat ofschoon het Hof zich, zoals verweerster betoogt, in het kader van artikel 91 van het Statuut niet in abstracto mag uitspreken nopens de uitlegging welke aan een bepaald voorschrift van het Statuut van de ambtenaren moet worden gegeven, het onderhavig beroep vooral tegen voormelde mededelingen is gericht;

4 dat deze strekken tot definitieve vaststelling van de geldelijke rechten welke de verschillende verzoekers aan de bepalingen van Verordening no. 259/68 ontlenen;

5 dat het tot aanstelling bevoegd gezag blijkens de bewoordingen dezer mededelingen de bedragen heeft willen vastleggen welke het zich verbindt op bepaalde data aan verzoekers uit te keren;

6 dat derhalve sprake is van voor verzoekers bezwarende handelingen zodat zij in hun beroepen kunnen worden ontvangen;

Ten principale

7 Overwegende dat verzoekers stellen dat de Commissie artikel 5, lid 7, 4e alinea, van Verordening no. 259/68 heeft geschonden door niet te erkennen dat zij met ingang van de 55-jarige leeftijd recht op volledig pensioen hebben;

8 dat huns inziens in dit voorschrift aan ieder voormalig ambtenaar te wiens aanzien een maatregel tot beëindiging van de dienst is genomen en aan wie de in artikel 5 voorziene vergoeding is toegekend, aanspraak op volledig pensioen wordt verleend zodra hij de 55-jarige leeftijd zal hebben bereikt en het vergoedingstijdvak zal zijn geëindigd;

9 Overwegende dat uit de tekst van bedoeld voorschrift duidelijk blijkt dat alleen een voormalig ambtenaar die bij afloop van het vergoedingstijdvak de 55-jarige leeftijd heeft bereikt aanspraak op volledig pensioen kan maken;

10 dat personen als verzoekers, die aan het einde van hun vergoedingstijdvak die leeftijd nog niet zullen hebben bereikt, zich op deze bepaling niet mogen beroepen;

11 dat aan de litigieuze beperking van de aanspraken op pensioen deugdelijke redenen van sociale aard ten grondslag liggen;

12 dat de bepaling kennelijk is ingegeven door de overweging dat personen van gevorderde leeftijd in den regel slechts zeer moeilijk een nieuwe werkkring vinden, gelijkwaardig aan hun functie op het tijdstip waarop hun loopbaan wordt onderbroken:

13 dat daarom aan voormalige ambtenaren die wanneer hun dienst eindigt 55 jaren oud zijn en derhalve moeilijk met de vervallen vergoeding overeenkomende andere inkomsten zullen kunnen verwerven, recht op vervroegd pensioen moet worden toegekend;

14 dat daarentegen voormalige ambtenaren te wier aanzien het vergoedingstijdvak op eerdere leeftijd eindigt en die in den regel bij het verlaten van de dienst jonger zijn, in staat mogen worden geacht in de loop van het vergoedingstijdvak een andere werkkring te vinden met zodanig vaste vooruitzichten dat zij geen recht op vervroegd pensioen behoeven;

15 dat de omstreden bepaling derhalve blijkt te beantwoorden aan de geest — en te liggen in de lijn — van de gewone regelen betreffende de steeds hachelijke materie der personeelsinkrimping;

16 dat de uitlegging, in de bestreden besluiten gegeven, derhalve juist is;

17 Overwegende dat verzoekers voorts betogen dat de bestreden maatregelen zijn genomen met miskenning hunner verworven rechten;

18 dat zij daartoe verwijzen naar de berekeningen van hun eventuele geldelijke aanspraken, hun in de loop van de maand maart 1968 door de bevoegde diensten der Commissie verstrekt, waarin wordt uitgegaan van een uitlegging van de litigieuze bepaling waarbij het recht op volledig pensioen wordt erkend van iedere voormalige ambtenaar aan wie een vergoeding is toegekend, mits hij de 55-jarige leeftijd heeft bereikt en het vergoedingstijdvak is geëindigd;

19 Overwegende dat deze berekeningen slechts ad informandum zijn verstrekt en geen vaststelling konden inhouden van rechten welke verzoekers aan een bepaalde rechtstoestand zouden ontlenen;

20 dat bedoelde berekeningen dan ook naar hun aard niet zijn te beschouwen als handelingen welke voor hun adressaten rechten deden ontstaan;

21 dat het tot aanstelling bevoegd gezag, gehouden bij vaststelling der geldelijke aanspraken van verzoekers Verordening no. 259/68 toe te passen, de in deze berekeningen gegeven onjuiste uitlegging niet mocht doen prevaleren toen haar eenmaal van een juistere interpretatie was gebleken;

22 dat de stelling nopens schending van verkregen rechten derhalve niet gegrond is;

23 Overwegende dat het verzoek om nietigverklaring derhalve moet worden verworpen;

De actie tot schadevergoeding

De ontvankelijkheid

24 Overwegende dat verzoekers in de zaken 19-69 en 20-69 voor het geval dat hun beroep voor zover op schending van artikel 5 gebaseerd mocht worden verworpen, subsidiair vernietiging vorderen van de te hunnen aanzien genomen besluiten tot beëindiging van de dienst, op grond dat zij daarom alleen hebben gevraagd als gevolg van de dwaling waarin de onjuiste, door de diensten der Commissie zelve verstrekte, informatie hen heeft gebracht;

25 dat verzoekers in de zaken 25-69 en 30-69, zonder om wederindienstneming te verzoeken, vorderen dat de Commissie worde veroordeeld tot betaling van een geldsom overeenkomende met de door hen laatstelijk genoten bezoldiging over drie jaren;

26 dat verzoekers in de zaken 19-69 en 20-69 bij repliek hun verzoek om vernietiging hebben laten varen en het standpunt der andere verzoekers tot het hunne hebben gemaakt door veroordeling van de Commissie tot betaling van een zelfde schadevergoedingsbedrag te vorderen;

27 dat verweerster heeft geconcludeerd dat verzoekers in zoverre in hun vorderingen niet kunnen worden ontvangen, aangezien dezelve tardief zijn ingediend en ongenoegzaam door uitdrukkelijk voorgedragen argumenten gestaafd;

28 Overwegende dat uit de stukken, zij het met nauwelijks voldoende duidelijkheid, blijkt dat de beroepen er in werkelijkheid toe strekken dat de

Commissie uit hoofde van haar aansprakelijkheid voor een dienstfout worde veroordeeld tot vergoeding der door die dienstfout aan verzoekers opgekomen schade;

29 dat voor zodanige vordering de termijn van artikel 91 niet geldt;

30 dat het bezwaar van verweerster derhalve moet worden verworpen;

Ten principale

31 Overwegende dat het beroep slechts gegrond is wanneer komt vast te staan dat verweerster aansprakelijk is wegens een dienstfout welke aan verzoekers een thans reeds bestaande schade heeft veroorzaakt;

32 Overwegende dat niet wordt betwist dat de bevoegde diensten verzoekers nopens de rechten welke zij kunnen doen gelden ingeval van beëindiging van hun dienst onjuiste inlichtingen hebben verschaft;

33 dat evenmin wordt weersproken dat deze inlichtingen hun zijn verstrekt nadat de Commissie de betrokken ambtenaren had uitgenodigd zich tot het bekomen van inlichtingen nopens hun eventuele rechten in geval van toepassing van artikel 4 van Verordening no. 259/68 tot de bevoegde diensten te wenden;

34 dat uit de door verweerster tijdens de mondelinge behandeling gemaakte opmerkingen blijkt dat de betrokken diensten begin april hebben ontdekt dat hun interpretatie van de litigieuze bepaling van artikel 5, zoal niet onjuist, dan toch hoogst aanvechtbaar was en door de analoge diensten van de EGKS en de EGA niet werd gedeeld;

35 dat vooral deze ontdekking de Commissie aanleiding heeft gegeven om op 16 april 1968 een mededeling te publiceren, waarin eraan werd herinnerd dat de verstrekte inlichtingen een vrijblijvend karakter droegen en haar niet bonden;

36 Overwegende dat een onjuiste uitlegging, behoudens in uitzonderingsgevallen, niet reeds op zichzelf een dienstfout oplevert;

37 dat zelfs de omstandigheid dat de desbetreffende gezagsorganen belanghebbenden uitnodigen inlichtingen in te winnen bij de bevoegde diensten, deze autoriteiten niet noodzakelijkerwijze verplicht voor de juistheid dier inlichtingen in te staan of hen aansprakelijk maakt voor schade welke door onjuiste inlichtingen zou kunnen worden teweeggebracht;

38 Overwegende evenwel dat ofschoon kan worden betwijfeld of voor zoveel betreft het verstrekken van onjuiste inlichtingen wel van een dienstfout mag worden gesproken, ditzelfde niet geldt voor de vertraging waarmede de diensten tot rectificatie dier inlichtingen zijn overgegaan;

39 dat immers met zodanige rectificatie, ofschoon reeds in april 1968 mogelijk, zonder geldige reden werd gewacht tot eind 1968;

40 dat terwijl langs de weg van een algemene mededeling of van een individuele waarschuwing een onjuiste uitlegging, welke een gehele reeks berekeningen onjuist kon doen zijn, gemakkelijk had kunnen worden hersteld, de mededeling van april 1968 de indruk maakt slechts betrekking te hebben op eventuele, niet gemakkelijk te ontdekken, rekenfouten of dergelijke misslagen die zich als gevolg van de haast bij het opmaken der berekeningen betracht konden voordoen;

41 dat rectificatie tegen of kort na 16 april, dat wil zeggen vóór het ogenblik waarop belanghebbenden een beslissing hadden te nemen, verweerster stellig tegen aansprakelijkheid voor de gevolgen dier onjuiste inlichtingen zou hebben gevrijwaard;

42 dat de omstandigheid dat men zodanige rectificatie heeft verzuimd de Commissie daarentegen aansprakelijk doet zijn;

43 Overwegende dat verzoekers niet voldoende bewijs hebben bijgebracht voor het feit dat de hun verstrekte onjuiste en niet tijdig gerectificeerde inlichtingen tot het verzoeken van beëindiging van de dienst hebben gebracht;

44 dat trouwens het feit dat geen hunner gemeend heeft om wederindienstneming bij de Commissie te moeten verzoeken, nadere steun geeft aan de veronderstelling, dat uitzicht op volledig pensioen op 55-jarige leeftijd bij hun besluit om toepassing van artikel 4 van Verordening no. 259/68 te verzoeken geen beslissende rol heeft gespeeld;

45 Overwegende dat daarentegen redelijkerwijze mag worden aangenomen dat verzoekers, in de overtuiging op 55-jarige leeftijd een volledig pensioen te verwerven, de mogelijkheid overeenkomstig artikel 6 van Verordening no. 259/68 van hun aanspraken op pensioen af te zien — en in het genot te worden gesteld van de in dat artikel voorziene vergoeding — niet in overweging hebben genomen;

46 dat de termijn binnen welke om toepassing van artikel 6 moet worden verzocht is verstreken, zodat de mogelijkheid daartoe aan verzoekers niet meer openstaat indien zij hieraan de voorkeur mochten geven boven het stelsel voorzien in artikel 5, zoals in dit arrest geïnterpreteerd;

47 dat de schade welke zij uit dien hoofde kunnen hebben geleden, door herstel in hun vroegere toestand op de meest doelmatige wijze zal zijn vergoed;

48 dat hun derhalve ten titel van schadevergoeding een nieuwe termijn moet worden verleend en dient te worden verstaan dat te hunnen aanzien de in artikel 6 voorziene termijn geacht zal worden in te gaan op de dag van de uitspraak van dit arrest;

Ten aanzien van de kosten

49 Overwegende dat verzoekers ten dele in het ongelijk zijn gesteld;

50 dat evenwel blijkens het vorenoverwogene de instelling van beroep is toe te schrijven aan een dienstfout waarvoor verweerster aansprakelijk moet worden gesteld;

51 dat derhalve termen aanwezig zijn om overeenkomstig artikel 69 van het Reglement voor de procesvoering verweerster in de kosten van het gedind te verwijzen;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op de Verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name op artikel 91;
Gelet op Verordening no. 259/68, met name op de artikelen 5 en 6;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende :

1. **verklaart de beroepen, ingesteld tegen de tot verzoekers gerichte „mededelingen houdende berekening der vergoeding voorzien in artikel 5 van Verordening no. 259/68 van de Raad„ ongegrond;**

2. **verstaat dat de in artikel 6 van Verordening no. 259/68 voorziene termijn ten aanzien van verzoekers zal worden geacht in te gaan op de dag van de uitspraak van dit arrest;**

3. verwijst verweerster in de kosten van het geding;

4. wijst af het meer of anders gevorderde.

Gewezen te Luxemburg op achtentwintig mei negentienhonderdzeventig.

Monaco Donner Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op achtentwintig mei negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 22 APRIL 1970 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

In de vijf zaken (19, 20, 25 en 30-69, alsmede 23-69) waarmede wij ons thans hebben bezig te houden, gaat het er in hoofdzaak om te bepalen welke financiële aanspraken men bij definitieve beëindiging van de dienst aan 's Raads Verordening no. 259/68 van 29 februari 1968 kan ontlenen. Vier van genoemde zaken werden bij beschikking van deze Kamer van 1 oktober 1969 voor de behandeling en ter gelijktijdige berechting gevoegd. Alleen de vijfde zaak werd hiervan in verband met de gebezigde procestaal uitgezonderd. Aangezien de Advocaat-Generaal zich bij het nemen van zijn conclusie ingevolge artikel 29, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering niet voor deze moeilijkheden geplaatst ziet, meen ik in de vijf zaken gezamenlijk te mogen concluderen. Wij dienen echter aan de bijzonderheden van iedere zaak afzonderlijk niet voorbij te zien.

Ten aanzien van de *feiten* voorlopig het volgende. — Verzoekers, geboren in de jaren 1920, 1921 en 1925, zijn op verschillende tijdstippen in de jaren 1958 en 1959 bij de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap in dienst getreden. Laatstelijk waren zij werkzaam als ambtenaren in de categorie B, rangen B 1, B 2 en B 3.

Na afkondiging van 's RaadsVerordening no. 259/68 in het Publikatieblad van de Gemeenschappen van 4 maart 1968, die in haar Hoofdstuk II bijzondere voorschriften geeft om het de Commissie mogelijk te maken het aantal ambten te verminderen en haar diensten te rationaliseren, deed men de ambtenaren der Commissie op 5 maart 1958 een circulaire van de voorzitter toekomen, waarin op de bepalingen van Verordening no. 259/68 werd gewezen en waarbij een exemplaar van het Publikatieblad

1 — Vertaald uit het Duits.